

OSMAN KURT
DEHA ZAMAN KAÇAĞI

ulysses
yayınlari

ESKİ TOPRAK

Zorluklarla süren hayatlar vardır. Gözlerimizi dünyaya açtığımızda başlayan ve son kez kapattığımızda biten zorluklar.

Ayhan Karaca, henüz yedi yaşındayken babası tarafından sokağa atılmıştı. Annesini çok acı bir cinayete kurban vermişti. Babasının alkol ve uyuşturucu bağımlılığından dolayı aile bağları tamamen kopmuştu. Büyüdüğü toplum, cahil kesimin revaçta olduğu bir yerdi. Öyle ki *bir kuruş eksik verdin* diye adam bıçaklanırdı. Yahut *yan baktın* gibi su götürmez sebeplerden dolayı cinayete varan olaylar yaşanırdı. Çocukluğunun bazı acı olaylarını unutamıyordu. Polislerin terör mensuplarıyla girdiği bir çatışma, kaldıkları barakanın tam da ortasında olmuştu. Bu olay esnasında yanındaki beş arkadaşından biri, kör kurşuna kurban gitmişti. Olayda yaralanan polis olmamıştı fakat ölen diğer teröristlerin kan gölü içinde, ortalıkta dolaştığını görmüştü.

Bu olay Ayhan için en yakın arkadaşının ölümüyle sonuçlanmıştı. Onu kimin öldürdüğünü merak ediyordu. Polis kurşunuyla öldüğüne inanmak istemiyordu. Zaten küçük bir mantık yürüttüğünde, bunu yapanın birkaç metre ilerisinde, çöp kutusunun arkasında saklanan kişi olduğu anlaşılıyordu. Çünkü arkadaşını ve kendisini o açıdan başka bir yerde gören olamazdı. Arkasında, sağında ve solunda; devasa, harap olmuş taş duvarlar vardı. Bütün bunlara rağmen aklında kalan tek ismi yıllardır düşünmeden edemiyordu:

“Koşsana, aptal herif! Yağız’dan ses yok!” diye bağırdığını duymuştu birinin. Bu olayı yaşadığında henüz on altı yaşındaydı. Yağız, olaya dair aklında kalan tek isimdi.

Hayatını çöp kutularından karton ve atık malzeme toplayarak kazanıyordu. O sıralarda geriye kalan diğer arkadaşlarından Osman, Mehmet ve Sedat’ı bir okuma hayali sarmıştı. Kaybettikleri arkadaşları Kenan’ın hayalini kendileri sahiplenmişti. Ancak dördünün de okuması için büyük bir desteğe ihtiyaçları vardı. Ayhan, diğerlerinden bir yaş büyüktü ve grubun lideri sayılıyordu. Bir akşam vakti iş dönüşünde, kaldıkları barakanın içerisindeki ateşin etrafında toplanmışlardı. Ayhan, dostlarına tek tek bakarak, “Artık okula başlamanızın vakti geldi, dostlarım,” deyince Mehmet, “Sen?” diye sordu.

Ayhan, kararını alınındaki yarayı kaşıyarak, “Beni dinleyin. Ben zaten sizden çok kazanıyorum. Bizim sokaklardan çıkıp topluma karışma vaktimiz geldi. Solcu Davut’un çetesine olanları duydunuz. Hepsini tek tek ortadan kaldırdılar. Onlar gibi cesetlerinizi pis bir çukurda bulmak istemiyorum. Yarın ilk iş, gidip okula kayıt yaptıracağız. Bütün ihtiyaçlarınızı ben karşılayacağım. Okuldan arta kalan vakitlerde hep beraber çalışır ya da duruma göre eğleniriz. Gençliğimizi bir defa yaşayacağız. Bu izbe, pis yerde yaşayarak ömür geçmez!” dedi.

Osman, uysal ve pek konuşmayan biriydi. Buna rağmen içlerinde en öfkeli olan da en zeki olan da yine kendisiydi. Ayhan’ın bunu öğrenmesi çok uzun sürmemişti. Matematik ve fende çok yetenekliydi. Gazetede yayınlanan sınav sorularına gözü kapalı cevap verebiliyordu.

Sedat, Ayhan’ın neden böyle düşündüğünü anlamıştı. “Biz okuyacağız ve sen bizim için kendini feda edeceksin, öyle mi?” diye gönülsüzce konuştu. Ayhan olacakları sezmişti ki hemen sert bir çıkış yaptı. “Yarımdan itibaren üçünüz de o liseye gidip kayıt yaptıracağız, anladınız mı? İtiraz yok! İtiraz eden gruptan gider, düşmanım olur! Şimdi herkes yatağına, mars!” dedi ve hiçbirinden çıt çıkmadı.

Üçü de sessizce boynu bükük hâlde yataklarına yatıp yorganlarını üzerlerine çektiler.

Ertesi sabah Ayhan, üçünü de kolundan tuttuğu gibi okula götürdü ve okul müdürünün aşağılayıcı tavırlarına rağmen kayıt işlemlerini yaptırdı. Gerekli malzemeleri okul çıkışı kırtasiyeden aldılar ve tekrar sokağa çıkıp çöp karıştırmaya devam ettiler. Günün nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Öyle ki okula başlayıp zamanın nasıl geçtiğini anlamaları birer yetişkin olduklarında fark edilmişti.

Mehmet ve Osman, okulda iyi çalışan birkaç öğrenciden biriydi. Sedat, Ayhan'ın ısrarlarına rağmen derslerinde başarı göstermiyordu. Sedat'ın aklının bir karış havada olduğunu düşünüyordu. Bu durumu sesli olarak dile getirdiği bir gün önce tartışmışlar, sonra da kavga etmişlerdi. Ayhan, Osman ve Mehmet'in kavgaya karışmasını istememişti. İkiisi barakadan çıkmış ve biraz ilerideki parkta tekme yumruk birbirine girmişlerdi. Olay, Sedat'ın gruptan ayrılıp yoluna tek başına devam etmek istemesiyle sonuçlanmıştı. Sedat'ın gidişi en çok da Ayhan'ı etkilemişti. Diğerleri okuldan arta kalan zamanlarda genellikle kütüphanede vakit geçiriyorlardı. Bazen de Ayhan'dan gizli olarak Sedat'ı görmeye gidiyorlardı.

Genel olarak lise yılları sorunsuz geçmişti. Mehmet ve Osman üniversiteyi kazandığında Ayhan, hayatının en mutlu anını yaşıyordu. Bu olayı kendi aralarında mangal yaparak kutlamışlardı. Zaman bazıları için geçmezken onlar için su misaliydi. Üniversitenin son günleri yaklaştığında üç arkadaş Sedat'ın ölüm haberiyle yıkılmıştı. Sedat'ın yüksek dozda uyuşturucu aldığı öğrendiklerinde hepsinin gözyaşları sel olmuştu. Bu olay yine en çok Ayhan'ı etkilemişti.

Mehmet'in iş konusunda fazla cesareti yoktu ancak Osman'ın düşünceleri birer birer gerçekleşiyordu. Kurduğu ilk reklam şirketi kısa sürede büyümüştü. Bu esnada Ayhan ise mahallede baş kesen olarak tanınmaya başlamıştı. Eskiden olduğu gibi çöpleri kendisi toplamıyor, kendisi gibi aynı durumda olan daha küçük çocuklara yaptırıyordu.

Ayhan artık birçok kurumun tanıdığı bir mafya olmuştu. Osman'ın kirli işlerini de yapıyordu. Bazı işçi ayaklanmalarını sertçe bastırduğu ve hatta içlerinden sesi çok çıkanları susturduğu da oluyordu.

Osman'ın kurduğu şirketi birkaç yıl sonra ikinci bir şirket izledi ve hemen ardından bu büyüme devam etti. Yaklaşık on sekiz yıl sonra soyadını verdiği Gündoğan Holding kurulmuştu. Gıda, tekstil, sağlık, temizlik, inşaat, tarım gibi çeşitli sektörlerdeki şirketleri bünyesinde tutuyordu. Mehmet ve Osman, şirketteki işlere yetişemez olduklarında yönetim kurulunu genişletmişlerdi. Bu şekilde bazı sorunların da önüne geçebilmişlerdi. Özellikle kendilerine rakip olarak gördükleri Karadağ Holding'in işlerine sürekli burunlarını sokuyorlardı.

Bu konular yaşanırken Osman Gündoğan, son birkaç ayda yedi defa yurt dışına seyahat etmişti. Sonuncusu Danimarka'ydı. İki holding arasında sürekli bir çekişme yaşanıyordu. Ayhan zamanının çoğunu Karadağ çalışanlarına tehdit savurmak ve onları taciz etmekle geçiriyordu. Gençlik yıllarında olduğu gibi yine aynı işin peşindeydi. Derken Karadağ Holding iflasa doğru sürüklenmeye başladı. Bu durum en çok Osman ve Ayhan'ın işine yaramıştı. Öyle ki yeni ortakları Orhan'la birlikte bir ziyaret gerçekleştirmişler ve Karadağ Holding Genel Başkanı Tekin Karadağ'a maddi ve manevi her türlü yardıma açık olduklarını söylemişlerdi.

Tekin Bey'in aptal olduğunu düşünseler de bu yardım kararını alması mecburiyetten başka bir şey değildi. İçişleri Bakanı'yla yakından ilişkileri bulunan Osman Gündoğan'ın siyasi uzantısı, bu konularda Tekin Bey'e yeni bir güç vermeye başlamıştı. İlk başlarda Tekin Bey'in beklentileri karşılanıyordu ancak devamında bazı sorunlar yaşanmaya başladı. Tekin Bey'in eşi Safiye Hanım, gelişen olumsuzlukları hasta hâliyle takip ediyordu. Bakanlık tarafından alınan uyarılar, firmanın değerinde yüzde on üç gibi bir düşüşe neden olmuştu. Bu durum bir kat daha aşağı inmeleriyle sonuçlanmıştı. Bu kötü durumdan kurtulmak için yeni ortak arayışı içerisindeydiler.

Fakat Osman Gündoğan, imzalanan anlaşma gereği yeni bir ortağı kabul etmedi ve tüm yönetimi ele geçirmek gibi bir planının olduğunu herkese gösterdi.

Azra Elçinler adındaki bir yapımcının ilginç fikriyle yeni bir umut ışığı gören Tekin Bey, sahip olduğu tüm gücü bu amaca yöneltti. Bu fikir, yeni bir film yapmaktı. Ancak bunun için de Osman Gündoğan'ın onayı gerekiyordu. Uzun süren görüşmeler sonunda onay güç bela alınmıştı. Film için çalışmalar başlamıştı ancak çok ani bir olay oldu ve Safiye Hanım, hayatını kaybetti. Bu durum üzerine tüm projelerde bir durgunluk yaşandı.

Tekin Bey'in bu acı zamanı yaşanırken Osman Gündoğan ve arkadaşları Mehmet ile Ayhan ise Karadağ Holding'in şirketlerine siber saldırı hazırlığındaydılar. Ortakları Orhan Bey ile onlarca toplantı yapmışlardı. Bu konuda çok dikkat edilmezse asıl iflasi kendilerinin göreceğini söylemişti. Orhan Bey, diğerlerinden biraz daha yaşlıydı ve bu konularda oldukça tecrübeliydi. Yaptığı planın gidişatını bir adım geriden izleyebiliyordu ve olası tüm sorunları önceden görüp önlem alıyordu. Her işi yolundaydı fakat Tekin Bey'den beklemedikleri bir hamle gelmişti. Kendisine iş konusunda yardımcı olacak bir genç vardı. Üstelik bu genç, henüz üniversite son sınıf öğrencisiydi. İstedığı herhangi bir şeyin olmadığını öğrendiklerinde bu gencin başlarına dert olacağını düşünmüşlerdi. Bu yüzden Ayhan'la yeni bir görüşme bile yapmışlardı. Genci ortadan kaldırmak istiyorlardı. Tekin Bey'in bu hamlesinin kendi işi olmadığını biliyorlardı. Yine de uygulamaya konulması endişe veriyordu.

Birkaç hafta sonra Azra'nın gidip genci kendileriyle çalışması için Konya'dan alması, olayı daha da ciddileştirmişti. Orhan Bey, bu olayla ilgisini kesmek istese de Osman ve Ayhan gelecek olan gence yönelik planı çoktan uygulamaya geçirmişti. İki kiralık katil tutup genci öldürteceklerdi. Çantada keklik sanmışlardı onu ama olay günü hiç de düşündükleri gibi olmadı. İki kiralık katili etkisiz hâle getir-

mesi bir yana, o kişinin Danimarka'daki bir işinde karşısında duran kişi olduğunu anladı. O genç, Osman Gündoğan'ın bir bebek kaçırma olayında karşılaştığı Oğuz Karasu'ydu. Oğuz, Osman için tek sorun demektir. Öldürmeyi başaramayınca son bir hamle hazırlığına girişti fakat Oğuz onu kendi yerinde öldürerek tüm sorunu ortadan kaldırdı.

Osman Gündoğan'ın ölümü, Tekin Bey'e hem maddi güç hem de özgürlük getirmişti. Maddi gücün büyük kısmı Oğuz aracılığıyla gelmişti. Bütün bu gelişmeler önce Tekin Bey'i sonrasında da Oğuz'u zenginleştirmişti. Fakat Osman Gündoğan'ın geride kalan iki arkadaşı olanları dışarıdan izlemek yerine harekete geçmek istiyorlardı. Ayhan ve Mehmet, arkadaşlarının intikamını almak için kılıçlarını bilemeye başlamışlardı.